

Књига пророка Данила — сто осамдесет трећи део

Вечни темељ: Христос у пророчкој историји и вери верника

Jeff Pippenger

2024-04-13

„истина коју је Петар исповедио јесте темељ верникове вере. То је оно што је сам Христос прогласио за вечни живот.“ Та „истина“ је поистовећивала два аспекта Христа. Први је био да је Христос елемент пророчке историје. Путокази који представљају догађаје пророчке историје, представљају Христа. Његова повезаност са догађајима потврђује светост пророчких путоказа и пружа логику зашто је сестра Вајт тако често говорила да морамо чувати путоказе, јер ти путокази представљају Исуса Христа. Путоказ који је представљао тему испитивања у Христово време било је Његово крштење, и оно се усклађивало са другим догађајима у светим реформним линијама, обележеним силаском божанског симбола.

У реформној линији Мојсија, Божанство је сишло и обитавало у запаљеном грму, симболу сједињења Творца са творевином. У реформној линији на крају седамдесет година, Михаило је сишао да оснажи Кира да крене напред с првом уредбом, а у исто време Данило је био преображен у обличе Христа. У реформној линији Христа, Свети Дух је сишао у облику голуба да помаже Сина Божјега, симбол Божанства сједињеног са човечанством. У милеритској историји анђео који је сишао 11. августа 1840. био је „ни мање ни више него Исус Христос“, који је сишао с малом књигом коју је требало појести, и Он је био та мала књига. Ту је показао да се сједињење Божанства са човечанством остварује једењем и пијењем тела и крви Хлеба Небескога.

Света историја је света зато што је отеловљена присуством Христа. Предсказања Божје Речи која препознају будуће догађаје јесу Исус Христос, јер Он је „Реч“. Када се та предсказања испуне у историји, ти догађаји представљају испуњење Његове речи, а Његова Реч је Истина. Његова је Реч та која износи предсказање, и Његова је Реч та која се испуњава када догађај дође, тако да су и на почетку и на свршетку Исус Христос, јер Он је Алфа и Омега. Стога, када је Петар објавио да је Исус Христос и Син Бога живог, он је указао на путоказ који је био Исус Христос и на путоказ који достиже своје савршено испуњење у последњим данима. 11. септембар 2001. био је савршено испуњење Христа.

Одбацити пророчко испуњење 11. септембра 2001. значи одбацити Христа, Сина Бога живог. Та истина, коју је изразио Петар, била је „темељ вере верника“, и 11. септембра 2001. Христос је повео свој народ последњих дана назад на Јеремијине „старе стазе“, које представљају „темеље“ покрета порука првог и трећег анђела. Петар је представљао сто четрдесет и четири хиљаде, који су запечаћени у раздобљу када четири анђела задржавају четири ветра. Време запечаћења је одређено пророчко раздобље, које почиње 11. септембра

2001. и завршава се скорим доласком закона о недељи. Исус увек крај нечега приказује почетком нечега.

На почетку времена запечаћења анђеол из Откривења осамнаесте главе сишао је, као што је и Свети Дух сишао приликом крштења, а тај анђеол био је „ништа мање него сам Исус Христос“, јер анђеол који је сишао да обасја земљу својом славом у милеритској историји био је „ништа мање него сам Исус Христос“. При ускоро долазећем недељном закону „ништа мање него сам Исус Христос“ поново силази и износи другу од две поруке из Откривења осамнаесте главе, док позива своје друго стадо из Вавилона. Усред раздобља времена запечаћења, један анђеол је сишао, као што је други анђеол сишао 19. априла 1844. године, при првом разочарању милеритског покрета.

Између доласка тог другог анђела и доласка трећег анђела, 22. октобра 1844. године, многи анђели били су послати да додају силу другом анђелу, када је стизала порука Поноћног вапаја. Говорећи о историји када су ти анђели дошли у милеритској историји, сестра Вајт нас обавештава да су они који су одбацили ове поруке разапели Христа исто тако сигурно као што су Јевреји разапели Христа.

„Видела сам да су, као што су Јевреји разапели Исуса, тако и номиналне цркве разапеле ове поруке, и стога немају никаквог знања о путу у Светињу над светињама, нити могу имати користи од Исусовог посредовања тамо.“ Early Writings, 261.

Поруке које представљају анђели, када су одбачене, представљају распеће Христа, јер Он отеловљује те поруке и њихово историјско испуњење. Дана 18. јула 2020. године, „ни мање личности од Исуса Христа“ сишао је, означивши прво разочарање и почетак времена одлагања. Убијен на улицама, мртве суве кости Његовог народа последњих дана требало је да буду пробужене слушањем јединог гласа који може вратити људе у живот.

Заиста, заиста вам кажем: долази час, и већ је настао, када ће мртви чути глас Сина Божјега; и који чују, оживеће. Јер као што Отац има живот у себи, тако је и Син дао да има живот у себи; и дао Му је власт да и суд чини, јер је Син Човечији. Не чудите се томе; јер долази час у који ће сви који су у гробовима чути глас Његов, и изаћи ће: који су чинили добро, у васкрсење живота; а који су чинили зло, у васкрсење осуде. Јован 5:25–29.

У јулу 2023. године, Његов глас је позвао мртве суве кости у живот, а Алфа и Омега су потом поновили почетак времена запечаћења, јер јул 2023. означава завршни период времена запечаћења. Његов народ је тада поново био позван назад на старе стазе Јеремијине, ка темељима милеритске историје. Темељна порука почетка и завршетка милерита биле су прва и последња порука милеритске историје, а то су била „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге.

У јулу 2023. године, Божјем народу последњих дана поново је било заповеђено да узме књижицу и да је поједе. Док једу књижицу, они се затим испитују да би се видело хоће ли признати поруку трећег Тешко из деветог поглавља Откривења (вести са истока) и поруку из једанаестог поглавља Данила (вести са севера). Тај процес испитивања води их ка

тринаестом до петнаестом стиху једанаестог поглавља Данила, што је Битка код Панијума, што је Кесарија Филипова и што је порука Поноћног вапаја, где се показују две групе које су чуле Његов глас, једна група „који су чинили добро за васкрсење живота; а који су чинили зло за васкрсење суда.”

Постоје три гласа у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, и сви су они глас „ни мање личности него Исуса Христа“. Први глас из Откривења осамнаест зачуо се када су велике зграде града Њујорка биле оборене Божјим додиром. Други глас јесте глас Михаила арханђела, који позива мртве из њихових гробова. Трећи глас јесте други глас из осамнаестог поглавља Откривења, који позива Његово друго стадо да изађе из Вавилона у часу „великог земљотреса“ из једанаестог поглавља Откривења. Савршено испуњење Петровог признања у Кесарији Филиповој остварује се када Христос поведе свој народ последњих дана ка „оном делу Даниловог пророштва који се односи на последње дане“.

Панијум из тринаестог до петнаестог стиха једанаесте главе Данила јесте „део“ Даниловог пророчанства који је био запечаћен, а који поистовећује вест Поноћног поклича. Панијум је логорски састанак у Ексетеру у августу 1844. године; то је историја која се испуњава у другом мандату Доналда Трампа, и то је пророчка вест која утискује печат Божји на чела сто четрдесет и четири хиљаде. Стихови које сада проучавамо веома су свето тле.

„Истина коју је Петар исповедио темељ је вере верника. То је оно што је сам Христос објавио као живот вечни. Али поседовање овог знања није давало никаквог основа за самопрослављање. Петру оно није било откривено ни по каквој сопственој мудрости или доброти. Човечанство никада не може, само од себе, достићи познање божанскога. „Високо је као небо; шта ћеш учинити? дубље је од гроба; шта ћеш знати?“ Јов 11:8. Једино нам дух усиновљења може открити дубине Божје, које „око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође“. „А нама је Бог открио Духом својим; јер Дух све испитује, и дубине Божје.“ 1. Коринћанима 2:9, 10. „Тајна Господња је у оних који га се боје;“ а чињеница да је Петар разазнао Христову славу била је доказ да је био „научен од Бога“. Псалам 25:14; Јован 6:45. Ах, заиста, „благо теби, Симоне, сине Јонин: јер ти то не открише тело и крв.“

„Исус је наставио: ‘И ја теби кажем: ти си Петар, и на овој стени сазидаћу Цркву Своју, и врата пакла неће је надвладати.’ Реч Петар означава камен,—котрљајући камен. Петар није био стена на којој је Црква утемељена. Врата пакла јесу надвладала њега када се, уз клетву и заклињање, одрекао свога Господа. Црква је била сазида на Ономе против кога врата пакла нису могла надвладати.“ Чежња векова, 413

Порука коју је Христос изнео својим ученицима у Кесарији Филиповој била је и јесте порука Поноћног поклича, и она је смештена у оквир духовног рата између грчког бога Пана, чији је храм био називан „вратима пакла“, и два отпадничка рога звери из земље. Макавеји су били Божји отпаднички народ, који је исповедао да је бранилац Божје цркве, док је ратовао против религије Грка. Они су се представљали и као верске и као политичке вође. Они представљају отпаднички протестантизам оних палих цркава које сада, заједно са владом Сједињених Држава, образују лик звери и ратују против религије глобалиста —

вокизма и Мајке Земље. Отпаднички рогови преовладавају у својој борби са верским и политичким елементима глобализма, а у исто време се прави протестантски рог чисти уклањањем последњих остатака лудих девојака, пре него што буде подигнут као застава при „великом земљотресу“ ускоро долазећег закона о недељи.

Део пророчанства књиге пророка Данила који се односи на последње дане, који је уједно и Откривење Исуса Христа, и који је вест Поноћног вапаја, распечаћује Лав из племена Јудиног у Кесарији Филиповој, то јест у Панијуму. Оно се распечаћује усред ратовања између атеистичке звери из бездана и рога републиканизма који је почео да подстиче ту звер 2015. године, и против истинског рога протестантизма који се сада васкрсава као моћна војска.

Истина коју је Петар исповедио представља путоказ од 11. септембра 2001. године, а такође и то да је Христос Син живог Бога. Истина о ономе што је представљено тиме што је Исус Син Божји јесте истина провере, исто тако сигурно као што је у Петрове дане била истина провере да ли је Исус Месија или није. Објава да је Исус Син Божји представља све што је било откривено о томе ко је Син. Она представља не само да је Он био Божји Син, него и да је био Син човечји. То је истина оваплоћења божанства у човечанство, што је управо дело које се извршава у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Истина о „оваплоћењу“ јесте истина на крају која је била предочена истином о „суботи“ на почетку.

22. oktobar 1844. označio je dolazak trećeg anđela. Kada anđeo dolazi, Lav iz Judinog plemena otvara posebnu istinu prilagođenu razdoblju u kojem je ta istina razapečaćena, i ta istina zatim ispituje naraštaj u kojem je otvorena. Dana 22. oktobra 1844. otkrivene su istine povezane sa delom Hrista, koji je iznenada došao u hram koji je On podigao tokom četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844. Hristovo delo suda, Božji zakon, Njegova uloga Prvosveštenika, pitanje žiga zveri i zapečaćenje sto četrdeset i četiri hiljade — sve je to bilo otvoreno. Sestri Vajt bilo je pokazano da među tim istinama postoji jedna istina koju su Alfa i Omega istakli u posebnoj svetlosti.

„Задивила сам се када сам видела четврту заповест у самом средишту десет прописа, са благим ореолом светлости који ју је окруживао. Анђео рече: ‘Она је једина од десет која одређује живог Бога који је створио небеса и земљу и све што је у њима. Када су били положени темељи земље, тада је био положен и темељ суботе.’“ Testimonies, том 1, 75.

Време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде било је наступило, али је требало да буде одложено због побуне из 1863. године. Дана 11. септембра 2001. године започео је процес запечаћења када је Христос, представљен као силни анђеол из осамнаесте главе Откривења, сишао са скривеном књигом у својој руци, коју је Божји народ последњих дана требало да поједе. Алфа и Омега увек приказује крај почетком, те је тако у последњим данима постојала још једна истина која је била стављена у посебну светлост, и она је била непосредно повезана са истином о суботи која је била истакнута први пут када је Христос покушао да запечатити сто четрдесет и четири хиљаде.

„Дошло је време да Данило стане на своје место. Дошло је време да светлост која му је дата пође у свет као никада раније. Ако они за које је Господ толико учинио буду

ходили у светлости, њихово познање Христа и пророштава која се односе на Њега биће у великој мери умножено како се буду приближавали завршетку историје ове земље.

„Они који заједничаре с Богом ходе у светлости Сунца правде. Они не обешчашћују свога Искупитеља тиме што кваре свој пут пред Богом. Небеска светлост обасјава их. Они су од бесконачне вредности у Божјим очима, јер су једно с Христом. Њима је реч Божја превасходно лепа и мила. Они увиђају њену важност. Истина им се открива. Учење о оваплоћењу обасјано је благим сјајем. Они виде да је Свето писмо кључ који откључава све тајне и решава све тешкоће. Они који нису били вољни да приме светлост и ходе у светлости неће моћи да разумеју тајну побожности, али они који нису оклевали да узму крст и пођу за Исусом видеће светлост у Божјој светлости.“ Manuscript Releases, бр. 21, 406, 407.

Доктрина о оваплоћењу јесте истина да Божанство сједињено са човечношћу не греши, а знак оних који су у последњим данима достигли то искуство јесте субота.

Штавише, дао сам им и своје суботе, да буду знак између мене и њих, да би знали да сам ја Господ који их посвећује. Језекиљ 20:12.

Сто четрдесет и четири хиљаде запечаћени су за вечност, а сам процес запечаћења указује на кратак временски период на крају тог процеса, непосредно пре недељног закона, када се печат утискује. У том кратком временском раздобљу божанство се трајно сједињује са човечанством.

„Шта чините, браћо, у великом делу припреме? Они који се сједињују са светом примају световни калуп и припремају се за жиг звери. Они који немају поверења у себе, који се понижавају пред Богом и чисте своје душе послушношћу истини — они примају небески калуп и припремају се за печат Божји на својим челима. Када изађе уредба и жиг буде утиснут, њихов карактер остаће чист и без мане за сву вечност.

„Сада је време за припрему. Печат Божји никада неће бити стављен на чело нечистог мушкарца или жене. Никада неће бити стављен на чело честољубивог мушкарца или жене који љубе свет. Никада неће бити стављен на чело мушкараца или жена лажљивог језика или преварног срца. Сви који примају печат морају бити без мане пред Богом — кандидати за небо. Идите напред, браћо и сестре моја. У овом тренутку могу само укратко писати о овим тачкама, једино скрећући вашу пажњу на неопходност припреме. Истражујте Писма сами, да бисте разумели страшну свечаност садашњег часа.“ Testimonies, volume 5, 216.

Претходни одломак би могао да наговести да се печат утискује у време недељног закона, али то није случај. Сестра Вајт јасно каже да је недељни закон велика криза, а такође јасно учи да се карактер у кризи испољава, али се никада у кризи не развија. Печат се утискује у време недељног закона у том смислу што тада постаје видљив, јер они који тада имају печат бивају подигнути као застава. Печат се утискује у кратком временском раздобљу, непосредно пре затварања времена милости, а за оне који држе суботу, време милости се затвара на недељном закону. Запечаћивање је отпочело 11. септембра 2001. године, и тада

нико није примио Божји печат, јер је, као што је приказано у временском раздобљу након 22. октобра 1844. године, најпре требало да уследи процес испитивања.

У сваком реформном покрету, када божански симбол сиђе да оснажи поруку која је била отпечаћена у време краја, отпочиње процес испитивања. Када је Михаило сишао да оснажи Кира да крене напред с првим указом, Јевреји су тада били стављени на пробу у погледу тога хоће ли напустити дом у којем су живели током претходних седамдесет година и вратити се у разрушени град те га поново саградити. Када је Свети Дух сишао приликом Христовог крштења, Јевреји су били стављени на пробу у погледу Месије. Када је силни анђео из Откривења десете главе сишао 11. августа 1840. године, тај нараштај био је стављен на пробу у погледу тога хоће ли појести књижицу, и свега што је та књижица представљала.

Процес испитивања започео је 11. августа 1840. и произвео је две класе богослужитеља, а класа која је следила Јагње у Светињу над светињама били су кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде. Завршни испит за тај нараштај, који није прошао процес испитивања, започео је доласком увећане светлости о „седам времена“ из Левитске двадесет и шест. Од 1856. до 1863. године, лаодикијска порука означила је завршно раздобље времена у раздобљу које је започело доласком трећег анђела 22. октобра 1844. То раздобље времена представљено је стиховима тринаест до петнаест из једанаестог поглавља Данила.

Ову студију наставићемо у следећем чланку.

„У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз њу постало; и без ње ништа није постало што је постало. У њој беше живот, и живот беше светлост људима. И светлост светли у тами, и тама је не обузе.“ „И Реч постаде тело, и настани се међу нама, (и видесмо славу његову, славу као Јединороднога од Оца,) пуну благодати и истине“ (Јован 1:1–5, 14).

„Ово поглавље описује карактер и значај Христовог дела. Као онај који разуме своју тему, Јован приписује сву силу Христу и говори о Његовој величини и величанству. Он износи божанске зраке драгоцене истине, као светлост од сунца. Он представља Христа као јединог Посредника између Бога и човечанства.

„Доктрина о Христовом оваплоћењу у људском телу јесте тајна, ‘тајна која је била сакривена од векова и од нараштаја’ (Колошанима 1:26). То је велика и дубока тајна побожности. ‘И Реч постаде тело и настани се међу нама’ (Јован 1:14). Христос је узео на Себе људску природу, природу нижу од Своје небеске природе. Ништа тако не показује чудесно снисхођење Божје као ово. Он је ‘тако заволео свет да је дао Сина свога јединородног’ (Јован 3:16). Јован излаже ову чудесну тему с таквом једноставношћу да сви могу схватити изложене мисли и бити просвећени.“

„Христос није привидно узео на себе људску природу; Он ју је заиста узео. Он је у стварности поседовао људску природу. ‘А кад су деца заједничари тела и крви, и Он такође узе удела у томе’ (Јеврејима 2:14). Он је био син Маријин; био је од семена Давидовог по људском пореклу. За Њега се објављује да је човек, и то Човек Христос

Исус. ‘Овај човек’, пише Павле, ‘удостоји се веће славе него Мојсије, утолико што већу част од дома има онај који га је саградио’ (Јеврејима 3:3).”

„Али, док Божја Реч говори о Христовој људској природи док је био на овој земљи, она такође одлучно говори о Његовом преегзистирању. Реч је постојала као божанско Биће, као вечни Син Божји, у заједници и јединству са Својим Оцем. Од вечности Он је био Посредник завета, Онај у коме су сви народи земље, и Јевреји и незнабошци, ако би Га прихватили, требало да буду благословени. ‘У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Бог беше Реч’ (Јован 1:1). Пре него што су људи или анђели били створени, Реч беше у Бога, и беше Бог.“

„Свет је кроз Њега постао, ‘и без њега ништа није постало што је постало’ (Јован 1:3). Ако је Христос створио све, Он је постојао пре свега. Речи изречене у вези с тим толико су одлучне да нико не мора остати у недоумици. Христос је у суштини био Бог, и то у највишем смислу. Био је с Богом од вечности, Бог над свима, благословен довека.“

„Господ Исус Христос, божански Син Божји, постојао је од вечности, као посебна Личност, а ипак једно са Оцем. Он је био превасходна слава неба. Био је заповедник небеских разумних бића, и обожавајуће поштовање анђела примао је као право које Му припада. То није била никаква отимачина од Бога. ‘Господ ме је имао у почетку пута својега’, изјављује Он, ‘пре дела својих, пре свих времена. Од века сам постављена, од почетка, пре него што је земља постала. Кад још не беше бездана, родих се; кад још не беше извора обилних водом. Пре него што се горе утврдише, пре хумова родих се; још не беше начинио земље ни поља ни почетка праху васељенском. Кад је уређивао небеса, онде бејаш; кад је меревао круг над лицем бездана’ (Приче 8:22–27).“

„Постоје светлост и слава у истини да је Христос био једно са Оцем пре него што су положени темељи света. То је светлост која сија на тамном месту, чинећи га блиставим божанском, изворном славом. Ова истина, бесконачно тајанствена сама по себи, објашњава друге тајанствене и иначе необјашњиве истине, док је сама обавијена светлошћу, неприступачном и несхватљивом.” Selected Messages, књига 1, 246–248.